

Kurpiewski, Tadeusz

Doktor Bolesław Jan Witkowski nie żyje

Notatki Płockie 48/1-194, 60-61

2003

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych oraz w kolekcji mazowieckich czasopism regionalnych mazowsze.hist.pl.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

DOKTOR BOLESŁAW JAN WITKOWSKI NIE ŻYJE

W dniu 13 lutego 2003 roku, po krótkotrwałej chorobie, w wieku 84 lat zmarł członek Towarzystwa Naukowego Płockiego, wybitny działacz społeczno-gospodarczy Płocka - Bolesław Jan Witkowski.

Urodził się w Nowym Jorku. Po powrocie do kraju wziął czynny udział w wojnie obronnej 1939 r. W 1946 roku ukończył Liceum im. Marszałka Stanisława Małachowskiego, uzyskując maturę. Studiował następnie w Wyższej Szkole Handlowej we Wrocławiu na kierunku administracji przedsiębiorstw, którą ukończył w 1950 r. Z kolei podjął naukę w Wyższej Szkole Ekonomicznej na kierunku finansów i rachunkowości przemysłu, zakończoną wyróżnieniem w 1958 r. Podjął następnie studia na rocznym Studium Ekonomiki Zaopatrzenia i Zbytu w Przemśle, zorganizowane przez Dyрекcję Szkolenia Ekonomicznego Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego w Warszawie, które ukończył z wyróżnieniem w 1964 r. Uczestniczył w seminarium doktoranckim Towarzystwa Naukowego Płockiego prowadzonym przez prof. dr. hab. Antoniego Rajkiewicza. Pod jego kierunkiem jako promotora obronił pracę doktorską na Uniwersytecie Warszawskim w maju 1980 r.

W latach 1948-1949 podjął pracę we Wrocławskiej Fabryce Fajansów początkowo jako kierownik sekcji zbytu, a następnie jako kierownik administracyjno-finansowy. We Wrocławiu również w latach 1949-1951 został zatrudniony w Centrali O. I. P. „Bacutil”, pełniąc stanowisko kierownika księgowości.

Po przeniesieniu się do Płocka pracował jako główny księgowy w przedsiębiorstwie Płockie Stocznie Rzeczne. Stanowisko to pełnił w latach 1951-1957. W kolejnym okresie był zatrudniony w stoczni jako naczelnny dyrektor (1957-1960). W 1960 r. został zatrudniony w Mazowieckich Zakładach Rafineryjnych i Petrochemicznych, gdzie pracował kolejno na stanowiskach zastępcy dyrektora ds. administracyjno-handlowych, zastępcy dyrektora ds. ekonomicznych i głównego specjalisty.

W 1982 r. przeszedł na emeryturę.

Posiadał znaczące osiągnięcia zawodowe. 16 stycznia 1958 r. został wpisany na listę biegłych księgowych, otrzymując w tym zakresie dokument Departamentu Księgowości Ministerstwa Finansów, które uprawniało do badania sprawozdań finansowych przedsiębiorstw państwowych działających



Dr Bolesław Jan Witkowski (1919–2003)

według zasad rozrachunku gospodarczego. Materiały z przeprowadzonych badań w stoczniach rzecznych w Gdańsku, Głogowie, Sandomierzu, Szczecinie, Toruniu, Warszawie wykorzystał w pracy magisterskiej z 1957 r. na temat produkcji pomocniczej w stoczniach rzecznych.

Wyróżniał się w dokonaniach naukowych. Centralna teza obronionej w maju 1980 r. pracy doktorskiej pt. „Społeczne procesy rozwoju Mazowieckich Zakładów Rafineryjno-Petrochemicznych w Płocku w latach 1960-1976” dotyczyła oceny skuteczności podejmowania przedsięwzięć mających na celu uniknięcie ujemnych merytorycznych zjawisk w procesach społecznych, które miały miejsce w innych terenach uprzemysławianych. Autor przedstawił jak dostrzeżone w innych rejonach nieprawidłowości wykorzystano w MZRiP w Płocku jako doświadczenie w praktycznym działaniu. Ponadto wyniki studiów wzbogaciły wiedzę o warunkach bytu pracowników w wielkim przedsiębiorstwie państwowym, o ich społecznych potrzebach i stopniu ich zaspokajania. W Płocku Witkowski Bolesław podjął po raz pierwszy w kraju próbę kompleksowego programowania i realizacji inwestycji wraz z budownictwem towarzyszącym w mieście. Próba okazała się udana i na wzór rozwiązań przyjętych w Płocku, stosowano ją w innych rejonach uprzemysławianych.

Na łamach kwartalnika TNP „Notatki Płockie” omawiał wybrane problemy rozwoju Mazowieckich Zakładów Rafineryjnych i Petrochemicznych oraz Płockich Stoczni Rzecznych.

Był współautorem monografii „Dzieje Płocka” wydanie II. W rozdziale pt. „Życie gospodarcze w latach 1950-1970 i perspektywy rozwojowe w ukła-

dzie przestrzennym" zawarł analizę rozwoju miasta, wykorzystaną przez przewodniczącego Prezydium Miejskiej Rady Narodowej Mariana Woźniaka.

Wiele pisał. Jego artykuły były zgodne z rzeczywistym stanem wiedzy. Oto wykaz jego artykułów wydanych drukiem w czasopiśmie naukowych lub branżowych.

1. *Rady Robotnicze oczekują opieki a nie poddawania nogi*, Samorząd Robotniczy, nr 6, 1957
2. *15 lat rozwoju Płockich Stoczni Rzecznych*, „Notatki Płockie”, nr 2/16, 1960.
3. *Płockie spotkania z chemią*, opracowanie zbiorowe, Płock, 1965.
4. *Mazowieckie Zakłady Rafineryjne i Petrochemiczne po I etapie*, „Notatki Płockie”, nr 41, 1967
5. *Kierunki dalszego rozwoju miasta*, „Notatki Płockie”, nr 4/53, 1969
6. *Zakładowy Fundusz Socjalny w Mazowieckich Zakładach Rafineryjnych i Petrochemicznych*, „Polityka Społeczna”, nr 8, 1976

W Towarzystwie Naukowym Płockim i Miejskiej Radzie Narodowej włączał się aktywnie w życie miasta w wielu dziedzinach działania. Wpływał w pracy MRN na zabezpieczenie socjalne mieszkańców, harmonijny rozwój miasta, pogłębianie procesu humanizacji.

Wyróżnił się jako działacz społeczny. Pełnił z wyboru mandat radnego Miejskiej Rady Narodowej w Płocku od 1956 do 1985 r. W 1980 r. radni powierzyli mu społeczną funkcję przewodniczącego MRN.

Od 1966 r. był członkiem Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego. W latach 1980-1993 pełnił funkcję prezesa Oddziału Wojewódzkiego PTE w Płocku. Został wyróżniony srebrną i złotą odznaką wspomnianego towarzystwa. W PTE pełnił wyjątkową rolę w edukacji środowiska kadry kierowniczej regionu płockiego, gdyż zawsze łączył teorię ekonomiczną z praktyką.

W zebraniach i spotkaniach PTE w Płocku w wielu seminariach uczestniczyli wybitni krajowi ekonomiści oraz ówczesni dyrektorzy departamentów różnych resortów. Dobór prelegentów oraz wprowadzenia do dyskusji i podsumowania przez dr. Bolesława Witkowskiego, świadczyły o jego wielkiej erudycji. Znaczna część przedstawicieli dyrekcji płockich przedsiębiorstw zawdzięcza Mu możliwość efektywnego przedstawienia się na nowe wyzwywania gospodarcze.

Należał do współzałożycieli Stowarzyszenia Towarzystwa Wychowanków, Wychowawców i Przyjaciół Gimnazjum i Liceum im. Marszałka Stanisława Małachowskiego w Płocku, zarejestrowa-



Obrady sesji Miejskiej Rady Narodowej w Płocku (1982 r.).
Obradom przewodniczył dr Bolesław Witkowski

nego 5 kwietnia 1990 r., w którym pełnił społeczną funkcję Przewodniczącego Komisji Rewizyjnej. Należał do zespołu autorskiego, który opracował monografię *Małachowianki*, najstarszej wśród istniejących szkół średnich w Polsce.

W styczniu 1986 r. został wybrany na Płocczanina 1985 roku.

W latach 1959-1982 był członkiem Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej. Nie pełnił w partii żadnych funkcji.

Posiadał wiele odznaczeń państwowych, wyróżnień i nagród. Został wpisany do Księgi Zasłużonych dla Miasta Płocka. Był posiadaczem Srebrnego i Złotego Krzyża Zasługi, Krzyża Kawalerskiego, Krzyża Oficerskiego, Krzyża Komandorskiego. Posiadał medal 40-lecia PRL, był wyróżniony Srebrną i Złotą odznaką „Za Zasługi dla Województwa Warszawskiego i Płockiego”, posiadał Odznakę Tysiąclecia Państwa Polskiego. Otrzymał także Honorową Odznakę Związku Chemików, złotą i srebrną PTE, tytuł Zasłużonego Pracownika Petrochemii.

Bolesław Witkowski był wybitnym działaczem społecznym, wielkim obywatelem Płocka. Swoją pracą, ofiarnością, mądrością i zaangażowaniem promował Płock w kraju i za granicą. Był człowiekiem uczciwym i prawym, moralnym autorytetem, wzorem odpowiedzialnego obywatela. Wyznawał zasadę, że trzeba służyć miastu i społeczeństwu. Głosił, że „autorytaryzmu jest potrzeba tyle, ile to niezbędne, a demokracji tyle, ile to możliwe”.

Był człowiekiem mądrym i skromnym, wrażliwym na krzywdę ludzką, tolerancyjnym dla innych, surowym wobec siebie.

Odszedł od nas człowiek wrażliwy, sprawiedliwy w ocenie ludzi, człowiek wielkiego formatu. Płock pożegnał na zawsze Wielkiego Płocczanina.

Tadeusz Kurpiewski